

Σοφός, Συνετός και Ποιητής

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Πάει πολύς καιρός από τότε που σε μια μεγάλη σιταποθήκη ζούσαν, ανάμεσα σε σωρούς σιταριού, τρία μικρά σποράκια. Το ένα το φώναζαν «Σοφό», το άλλο «Ποιητή» και το τρίτο «Συνετό». Θα ρωτάτε βέβαια πώς πήραν τα παράξενα αυτά ονόματα οι τρεις μας φίλοι... Αυτή είναι η υπόθεση με την οποία θα αρχίσει η ιστορία μας.

Τα τρία σποράκια ήταν αδέρφια, γεννημένα από τον ίδιο σπόρο, που είχαν ωριμάσει στο ίδιο στάχυ, στην άκρη ενός όμορφου εξοχικού δρόμου. Ένα ζεστό απόγευμα του Ιουλίου, ο κύριος Αριστείδης, ο δάσκαλος του σχολείου του χωριού, γυρίζοντας στο σπίτι του από τον περίπατό του και χωρίς έννοιες μια και τα σχολεία είχαν κλείσει πριν από αρκετές μέρες, πέρασε δίπλα από το χωράφι που περίμενε τον θερισμό. Τα χέρια του χάιδεψαν τα ωραία ξανθά στάχυα, που έγερναν μπροστά του στο βραδινό αεράκι, σαν να του έλεγαν: «Καλησπέρα, κύριε Αριστείδη».

Τη στιγμή που άφηνε πίσω του το χωράφι ο δάσκαλος, τα χέρια του χάιδεψαν για τελευταία φορά τα στάχυα που κυμάτιζαν κι έκλεισαν ανάμεσά τους ένα μεγάλο στάχυ. Αυτό αποσπάστηκε από την οικογένειά του κι έμεινε στη χούφτα του μέχρι που ο κύριος Αριστείδης έφτασε στο σπίτι του. Εκεί, χωρίς να δώσει κάποια προσοχή, το ακούμπησε ανέμελα πάνω στο γραφείο του.

Αλλά σ' όλη τη διαδρομή από το χωράφι μέχρι το σπίτι, από το ώριμο στάχυ είχαν πέσει όλοι οι σπόροι κι είχαν σκορπίσει στο διάβα του δασκάλου. Πάνω στο στάχυ είχαν μείνει μόνο τρία σποράκια, πολύ στενοχωρημένα για τη μοναξιά τους αλλά και ανήσυχα, επειδή δεν ήξεραν τι τα περίμενε. Τι να έκαναν για να παρηγορηθούν; Τι θα μπορούσαν να κάνουν μέσα σ' ένα γραφείο; Μονάχα να μελετήσουν βιβλία.

Ο κύριος Αριστείδης είχε πολλά κι ωραία βιβλία στη βιβλιοθήκη του. Διάβαζε φυσική, μα του άρεσαν και τα ποιήματα και μελετούσε με ευχαρίστηση όλα αυτά που ανακάλυπταν οι επιστήμονες και μετά τα δημοσίευσαν σε βιβλία και περιοδικά, για να κάνουν γνωστά σ' όλους τους ανθρώπους τα ωραιότερα μυστικά που κρύβει η φύση. Οι τρεις μικροί μας φίλοι, λοιπόν, βάλθηκαν να διαβάζουν τα βιβλία του δασκάλου. Το πρώτο σποράκι-σταράκι προτίμησε τις επιστήμες. Το δεύτερο έμαθε απ' έξω πολλά, μα πάρα πολλά ποιήματα και το τρίτο σποράκι μελέτησε βιβλία φιλοσοφίας κι έμαθε όλα αυτά που έγραψαν οι σοφοί από τα παλιά χρόνια. Να λοιπόν γιατί οι φίλοι μας, ο Σοφός, ο Συνετός κι ο Ποιητής πήραν αυτά τα μάλλον

παράξενα, ονόματα.

Τα τρία σταράκια, αν κι είχαν διαφορετικά γούστα, σχημάτιζαν μια περίφημη παρέα. Σπάνια μάλωναν, γιατί το ένα αγαπούσε το άλλο. Ο Σοφός ήταν λίγο κρύος στους τρόπους και λίγο γκριζιάρης· πάντα όμως ήξερε να μιλάει για το καθετί. Ο Ποιητής, αν και ήταν λίγο ζωηρός, κάθε πράγμα για το οποίο μιλούσε του έδινε χάρη και ομορφιά. Ο Συνετός, σοβαρός, ήταν πάντα έτοιμος να σκεφθεί και να εξηγήσει το καθετί, αλλά και να βρει τη σωστή λύση για κάθε πρόβλημα.

Πέρασαν έτσι δυο μήνες. Στο τέλος του Σεπτέμβρη η κυρία Ανδρονίκη, η γυναίκα του κυρίου Αριστείδη, μπήκε να συμμαζέψει το δωμάτιο του άνδρα της, μια και τα σχολεία είχαν αρχίσει. Είδε το ξερό στάχυ πάνω στο γραφείο, το πήρε και το πέταξε από το ανοιχτό παράθυρο κάτω στην αυλή. Εκείνη τη στιγμή η μικρή Μαρία, κόρη ενός γείτονα γεωργού, περνούσε από κει. Σήκωσε γρήγορα από χάμω το στάχυ με τα τρία σποράκια και χωρίς να σταματήσει διόλου τον δρόμο της, το 'χωσε στην τσέπη της. Το απόγευμα, όταν πήγε στην αποθήκη, για να φέρει κάποια πράγματα που της είχε ζητήσει η μαμά της, ανασκάλεψε την τσέπη της και βρήκε το στάχυ· παρατήρησε ότι μόνο τρία σποράκια είχε πάνω του. Τα αφαίρεσε προσεκτικά και τα έριξε σ' ένα μεγάλο δοχείο με σιτάρι, που βρισκόταν στην αποθήκη από τον καιρό του θερισμού.

Έτσι λοιπόν, έπειτα από σύντομες μα χρήσιμες σπουδές, οι τρεις μικροί μας φίλοι, ο Σοφός,, ο Ποιητής κι ο Συνετός βρέθηκαν πάλι μαζί με τα χιλιάδες αδέρφια τους.

Εικονογράφηση: Μαρίνα Ξυνού

%starakia1%